

GHEORGHE DINICĂ — OLEG BAIAN în „Ploșnița“ la Teatrul Național

Reprezentarea Teatrului Național cu *Ploșnița* — faimoasa diatribă maiakovskiană la adresa paraziților iviți pe tînărul corp al Revoluției, citită de Horea Popescu cu nesăț scenic și enorm apetit teatral, pentru uzul tinerilor spectatori de azi — a stîrnit în presă aprecieri contradictorii, dar critica a fost unanimă în a-l decreta pe Gheorghe Dinică „marele cîștigător al serii“. În acest spectacol de anvergură, deliberat estradistic, ce reconstituie pitoresc și colorat moravuri păcătoase și mentalități retrograde, în această paradă a viciilor, denunțate voios de o pedagogie civică și o strategie scenică reunite cu bravură, portretul cel mai nuanțat, cel mai bogat în culori și tonuri irizate aparține „profesorului de dans“ Oleg Baian. Un portret remarcabil, de un maestru al fizionomiilor, al simțirilor și al psihologiilor, ce-a ucenicit la școala lui Diderot, a lui Shakespeare și a multor altor artiști, însușindu-și la perfecțiune tainele exprimării gîndului prin controlate mișcări ale trupului, știința sugestiilor parșive prin imperceptibile modelări ale mimicii sau vocii și tehnicile expresivității corporale, convertind tot ce știe în flux nervos, în inteligentă.

La „nunta roșie“ a nepmanilor aspiranți la „blazoane proletare“, în iarmarocul pestriț al dislocărilor istorice, în bilciul deșertăciunilor mic-burgheze ce-și caută cu aviditate alte măști și travestiuri, conforme noilor imperative sau aparențe sociale, creatura lui Dinică, acest Oleg Baian, reprezintă un prototip. Istoric, totodată uman. Social, totodată psihologic. El este veșnicul deklasat, veșnicul *outsider*, cel ce se află întotdeauna în contratimp cu timpul istoriei. În avans sau — ca în acest caz — în întîrziere, dar mereu în alt timp. Muzicianul derbedeu, plebeul ce-i sfida pe aristocrați și pe unchiul său Rameau, iată-l preceptor de „bune maniere“ pe gustul nevestelor de gestionari și de administratori îmbogățiți peste noapte, sfidînd acum morala proletară.

Oleg Baian își poartă costumul „șic“ de gentleman de mahala cu manierată impertinență și ne neliniștește cu zîmbetul său uleios topit în rictus sarcastic. Fixînd în memoria spectatorilor acest *rol secundar*, actorul îi croiește personajului dimensiuni maiakovskiene, pe măsura patosului satiric și a fanteziei caustice ale poeziei Revoluției, configurînd rigoarea unui stil și originalitatea uriașei personalități care este Gheorghe Dinică.

Mira IOSIF

